

angivet en Skatteindtægt af 2 450 Millioner, i 1920—21: 3 300 Millioner — jeg tager de ganske runde Tal —, i 1921—22: 4 000 Millioner, i 1922—23: 3 485 Millioner og i 1923: 3 000 Mill. Kr. Det er Skatteborgernes Indtægt i disse 4 Aar, og det er ikke vigende Indtægter, de er hvert Aar langt højere end i den foregaaende Periode. Naar Indkomst- og Formueskatten faldt, og faldt saa voldsomt, var det paa Grund af den Omlægning af Skatten, Ministeriet Neergaard gennemførte, og som det mente at have Raad til at gennemføre. Nævnes skal selvfølgelig, at en Del af Indtægtsnedgangen skyldes Forskydninger i Indtægternes Størrelse, saaledes at der blev færre meget store Indtægter, end der tidligere havde været. Det har jeg altid nævnt, og jeg har gentagende bedt den daværende Finansminister om at meddele Materiale, saa man kunde se, hvad det var, der havde forringet Indtægten, hvor meget af Indtægtsnedgangen der skyldtes denne Forskydning i Indtægternes Størrelse, og hvor meget der skyldtes de andre Forandringer, men vi har ingen Sinde faaet at vide, hvor meget den meget væsentlige, men i og for sig principielt ønskelige Forandring i Indkomstskatten, den, som forøgede det afgiftsfrie Beløb, har bidraget til at formindske Indtægten af Skatterne. Hvis man vil se f. Eks. Københavns Kommunes Udbytte af Indtægtsskatterne i disse 4 Aar, vil man se, at denne Kommune, som ikke har forandret sin Indkomstbeskatning i disse Aar — jeg ser bort fra de ekstraordinære Tillæg, man gav —, i alle de 4 Aar har højere Indtægt af Indkomstskatten end i 1919—20, navnlig i 1920—21, hvor den er meget stor. Naturligvis virker Forskydningen i Indtægterne der paa samme Maade som indenfor Staten, men man har dog et lille Fingerpeg om, at det er Fradragsforøgelsen, som i høj Grad medvirker til Formindskelsen af Udbyttet af disse Skatter. Dertil kommer saa de andre Forandringer i Formue- og Indkomstskatten, som vi har talt om tidligere. Jeg beklager meget, at den daværende Finansminister aldrig vilde medvirke til, at vi kunde faa Klarhed over, hvorledes de forskellige Bestemmelser virkede til Formindskelse af de Indtægter, Skatterne gav. Derfor — og det er det sidste, jeg skal sige om disse Aar — forløb de 4 Aar ganske simpelt hen saaledes, at i den første Halvdel af Perioden, hvor man troede, man havde mange Penge at raade over, forøgede man Udgifterne hensynsløst og formindskede Indtægterne, og da dette selvfølgelig maa endé galt, gør man midt i

Perioden en Kovending og forøger igen Indtægten ved den Række Skattelove, som da kom fra det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Haand, og hvor han erstattede tidligere direkte med nye indirekte Skatter og samtidig formindskede Indtægterne bl. a. ved at tage fra Tjenestemændene, ud over hvad Nedgangen i Dyrtidstillægget medførte, af deres Konjunkturtillæg. Derfor er Perioden delt i to Halvdele, som hver for sig bæres af en forskellig Tanke og er i Strid med hinanden, og derfor rummer den Neergaardske Periode en planløs og uordentlig Finanspolitik, som end ikke, da den afsluttedes, var naaet til Ende med Bekæmpelsen af de Vanskeligheder, den selv i de første Aar havde skabt sig. Derfor er det ogsaa urigtigt, hvad det ærede Medlem kom til som Slutresultat, at det er uundgaaelige Begivenheder, der har medført alle de Vanskeligheder, Regeringen havde. Regeringen havde uhyre Vanskeligheder som alle Regeringer, der styrer under en Krise efter en Verdenskrig, og man skal ikke underkende de Vanskeligheder. Men det, som er den daværende Regerings Fejl, er, at den ikke formaaede at besejre disse Vanskeligheder, og navnlig dette, at den selv forøgede dem og gjorde sin egen Op-gave mangfoldig sværere, end den kunde have været, hvis man ikke havde fulgt vildfarende politisk-økonomiske Doktriner.

Jeg sagde, jeg vilde gøre en Bemærkning om Viborg- og Randers-Skolerne, og det er henvendt til det ærede Medlem Hr. Pitzner, hvis Indlæg jeg læste — jeg havde ikke Lejlighed til at høre det — med megen Interesse. Han fortalte en hel Mængde Ting, der var mig, som dog sidder i Finansudvalget ved Siden af ham, ganske ubekendte; hvor han har faaet det fra, ved jeg ikke, men Finansudvalget har ikke kendt nogen af disse Ting, som det ærede Medlem her meddelte. Hovedsagen i Spørgsmaalet om Viborg- og Randers-Skolerne er jo dette: der vedtages en Lov her i Rigsdagen, som siger: Saa og saa meget vil det koste, beregnet efter de Priser, som nu hersker. Derefter skal denne Lov føres ud i Livet, og i de Aar, hvori disse Bygninger er blevet opført, har Priserne været dels stigende, dels faldende — de har ogsaa været faldende, i den sidste Periode. Men det ejendommelige er, at skønt der er vedtaget en Lov, hvis Overslag er det, som Finansudvalget har haft at holde sig til, og som Rigsdagen har kendt, kommer den Regering, som iværksætter denne Lov, ikke en eneste Gang og meddeler Finansudvalget: Det, som Rigsdagen har vedtaget, kan al-